

НИКОЛА КОСТОВЪ

Архимандритъ Пахомий

Въ дни на тежко и непоносимо робство, българскиятъ народъ е далъ доста много борци и свидни жертви за своята черковна и политическа свобода. Наредъ съ другитъ градове и села, дали такива борци, съ достоинство се реди и гр. Севлиево. Стушилъ се въ политъ на най-високитъ върхове на величествения Балканъ: Юмрукъ-чалъ, Мара гидикъ и Кадемлии, той роди достойни свои синове, които, откърмени въ неговитъ пазви, при шепота на неговата хайдушка пѣсенъ, вдигнаха бунтъ срещу потисника-врагъ и затова, че поискаха отъ него права за сносенъ човѣшки животъ на своя народъ, тѣ биваха или затваряни изъ тъмницитъ и измъчвани нечовѣшки, или качвани на бесилкитъ, дето умираха като герои-светци.

Колкото гр. Севлиево е гордъ, че е далъ борци за политическата свобода на българския народъ, като: Стефанъ Пешевъ, Йонко Карагѣзовъ, Никола Дабева и Иванъ Прѣснаковъ — водачитъ на Севлиевското въстание, станало на 1 май 1876 год. въ селата: Батошево, Кръвеникъ и Новосело, толкова е гордъ, че е далъ такива и за черковната ни свобода.

Единъ отъ тия борци за черковната ни свобода и независимостъ е *архимандритъ Пахомий*, съ мирско име *Цвѣтко Димовъ*, роденъ въ гр. Севлиево, около 1830 год.

Отрасълъ подъ грижитъ на своитъ бедни, но добри и трудолюбиви родители, още отъ малкъ той проявявалъ своитъ умствени дарби и наклонности къмъ образование и затова, още 8 годишенъ, постѣпилъ въ метоха при църквата „Св. пр. Илия“, въ родния си градъ, при калугера Максимъ, Рилски таксидиотъ, за да се учи на четмо и писмо, дето въ скоро време усвоилъ всички тогавашни учебни помагала. Благодарение на тия му ученолюбиви наклонности, калугеръ